

Oláh János

MINT FECSKÉK A DRÓTON

Mint fecskék a dróton,
rómaiak a nyilvános márványreteráton,
sorban ültünk a magtár mestergerendáján
a cserepek közt itt-ott átnyilalló fényben.
Bőrünkön az ismeretlen felhőujjak
vihar előtti hidege citerázott.
Megadón túrtük ezt is, mint annyi mindent.
Készületlenül várakoztunk
a lesben álló aljas távozásra.

KÁPRÁZAT

A csapott vállú patkószögek között
a vérmérgezés
gyerekkort idéző
csökönyös fantomképei
járják bakugró táncukat,
kézenfogva rángatnak
a bevetülő fény országútján,
mintha tudnák, hogy hova.

Kelemen Lajos

BÁRÁNY

Ősztön tereli, istenem,
látod, a réti zöldben ét két tépő
bárányod - abból harap,
amiben aromája a létnek, és csak
fölrezzenni is, lehet,
a lejtős sánc méregtől csípős
aljához érve fog,
ahogyan mi napi kis kálváriáink
hajlatán, hol a készülődő
szorongás sérelmünkre hirtelen
lüktetni kezd,

s félelem fanyarodó szaga mar bele
a sarjú nyers illatába -
akkor megint a kegyelem álma;
csapzottan, esélyek közt lebegőben,
hogy mégis fordulhatunk
akár a kába egy-út stációin át,
mint fordulna vissza a bárány -
ölelődni hozzád,
a reményhez.

RIPORT

Faggassuk talán
tulajdon koponyánk - ha szétroppannia
mégse muszáj,

boncolgatás rutin művelete után:
alkalmas-e viselésre -

a kérdésről egy régi ál-rend jut eszünkbe,
s amint végignyargaltunk
az életrajzon,
szerény csodálatféle,

hogyan az önmehtagadást is túléljük,

és most a szégyen tűhegyével ütközve,
a homlokodon megjelenő
kis lila folt - olyan is,

mint ha a fölmentés pecsétje volna -
egy újabb kezdetre utaló
nullapont.